

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Příliš drahá svoboda

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Příliš drahá svoboda

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

Příliš drahá svoboda

Žijeme v době, kdy se můžeme svobodně rozhodnout, zda se zařadíme mezi věřící nebo ateisty. Věřící si mohou zvolit, zda budou křesťany, hinduisty, buddhisty, jogíny nebo se přidají ke skupině muslimů, jejichž počet v Evropě v posledních letech raketově roste.

I my křesťané si můžeme svobodně vybrat, zda budeme součástí katolické církve nebo se raději poohlédneme po některé z menších církví, vzniklých díky reformaci, v níž naše země hrála velice významnou roli.

Bereme to vše jako samozřejmost. Zapomínáme, že tu ještě před čtvrtstoletím vládla ideologie, která se snažila vnutit všem jedinou víru – víru v ateismus

a „spravedlivou“ komunistickou společnost. Vrátime-li se zpět o několik století, dostaneme se do doby, kdy u nás vládla jedna církev, jejímž cílem zase bylo udělat ze všech lidí katolíky.

Komu a čemu vdčíme za to, že se dnes nikdo z nás nemusí nikomu povinně zpovídat ze své víry? Co způsobilo, že dnes nemusíme povinně věřit idejím komunismu, stejně jako nám nehrozí žádný postih za to, že v neděli nenavštívíme mši v nejbližším katolickém kostele? Co bychom měli dělat, aby nás v brzké době neovládli zastánci islámu, kteří mají v plánu rozšířit takzvaný „Islámský stát“ po celém světě?

SVOBODA „PO KATOLICKU“

Ten, kdo hledá odpovědi na podobné otázky, by se měl vydat na exkurzi do

minulých století. Do doby, kdy v Evropě vládla jedna církev, jejíž sídlo bylo

v Římě. Papež, nejvyšší představitel katolické církve, měl výsadní postavení nejen v oblasti víry, ale i v politice. Díky tomu měl poslední slovo při jmenování panovníků. Toto se změnilo v 16. století alespoň pro Anglii, jejíž král si založil vlastní církev, aby se zbavil povinnosti zpovídat se ve všem „svatému otci“.

Každý, kdo se narodil v Evropě a nebyl potomkem Židů nebo muslimů, měl jen jednu možnost – být katolíkem. Byla to doba nesvobody. O všem podstatném rozhodovala církev. Poslední slovo neměl panovník, ale papež nebo legát, jak se říkalo vyslancům Vatikánu. Zdálo se, že tomu tak bude navždy.

Příběh mistra Jana Husa

Je docela možné, že bychom i dnes žili v podobných poměrech jako naši předkové před šesti stoletími, kdyby se nenašli lidé, kteří se s těmito poměry nesmířili. Byli to katolíci, věrní katolíci, ale trápil je fakt, že církev se stará víc o politiku a bohatství než o „věčné blaho“ svých věřících.

Jedním z těchto věrných katolíků byl Jan narozený někdy okolo roku 1370 v malé české vesničce jménem Husinec. Nevíme nic o jeho dětství a dospívání. Víme, že vystudoval a od roku 1398 učil na pražské univerzitě, v letech 1409 až 1410 byl pak jejím rektorem.

V té době se už ale snažil o reformu katolické církve. Bojoval proti zhýralé-

mu životnímu stylu kněží, biskupů i samotného papeže, nelíbilo se mu kupčení s odpustky a mnohé další zlořády, které se v církvi rozmohly. Tento mravní úpadek se mu ale zastavit nepodařilo. Kritizovaný papež mistra Jana Husa exkomunikoval a na Prahu uvrhl církevní klatbu. Ta měla platit do doby, dokud mistr Jan město neopustí.

Po dobu trvání klatby nemohly v Praze probíhat svatby ani pohřby, stejně jako křty dětí. Byl to mocný nástroj nátlaku. Lidé, kteří byli učeni, že ten, kdo nemá účast na „svátostech“, přijde do pekla, žádali panovníka, aby mistra Jana z Prahy vyhnal.

Jan Hus Prahu sám opustil, ale dál se snažil bojovat o nápravu církve. Vše nakonec vyvrcholilo jeho pozváním na církevní koncil v Kostnici. Samotný římský císař Zikmund Lucemburský se Husovi zaručil, že se postará o jeho bezpečí. S touto písemnou zárukou se mistr Jan na církevní koncil vydal. Věřil, že na něm dostane prostor k tomu, aby mohl s nejvyššími představiteli církve jednat o možné nápravě špatného stavu.

Na tomto koncilu se také mělo řešit takzvané papežské schizma. V té době měla totiž církev tři papeže a každý z nich tvrdil, že jen on je ten pravý, a proto má právo uvalit na ty druhé dva klatbu. Takový stav už v té době trval téměř čtyřicet let. I proto se mistr Jan Hus rozhodl, že se do Kostnice vydá.

Všem Čechům, kteří se o něho báli, napsal dopis, ve kterém mimo jiné píše: „Protož, milí bratři a milé sestry, modlete se snažně, ať mi ráci dají setrvání, a aby mě ráčil ostříhati od poskvrnění.

A jestli k jeho chvále a k vašemu prospěchu má smrt, ať mi ji ráci dají beze strachu zlého podstoupiti. Pakli jest k našemu lepšímu, aby mě vám ráčil navrátiti..., abychom ještě spolu v jeho zákoně se poučili, antikristových sítí něco porušili a budoucím bratřím po sobě dobrý příklad zůstavili.

Již snad v Praze více mě před smrtí neuzříte; pakli mocný Bůh mě vám ráci vrátiti, tím se veseleji uzříme; a ovšem když v radosti nebeské spolu se shledáme.“ (Husův list křesťanským přátelům z 10. října 1414)

V nitru mistra Jana probíhal zvláštní boj. Jeden hlas mu říkal, že se už domů nevrátí. Druhý mu zase sliboval, že vše dobře dopadne a jeho cesta přinese ovoce – nápravu zkažených mravů v církvi.

V Kostnici měl Hus zpočátku absolutní volnost. Chránil ho císařský edikt, ke kterému dostal ještě osobní ochranný list od papeže. Svoboda ale netrvala dlouho. Po několika dnech byl na příkaz papeže a kardinálů zatčen a uvězněn ve tmavé kobce. Později byl převezen do vězení, které bylo ještě horší. Papež na svou zradu ale brzy sám doplatil, protože netrvalo dlouho a byl uvězněn na stejném místě jako Hus.

V temné žalární kobce čekal Hus na „slyšení“ více jak půl roku. Když k němu konečně došlo, pochopil, že jeho názor nikoho nezajímá. Pro všechny přítomné byl kacíř, který zasluží smrt. V té době píše dopis přátelům: „Psal jsem list tento vám v žaláři v okovech, čekaje nazítří na smrt odsouzení...“

Kterak se mnou Pán Bůh milostivě činil a se mnou jest v divných pokušeních, poznáte, až se u Boha v radosti z jeho milosti setkáme.“ (List Husův veškerému národu českému z 10. června 1415)

Jak napsal, tak se i stalo. Odmítl odvolat své učení, čímž nad sebou vynesl rozsudek. 6. července 1415 byl naposledy předvolán před koncil, aby dostal poslední možnost změnit svůj názor i osud.

Ellen Whiteová, americká spisovatelka, cituje ve své knize Velké drama věků: „*Když pak byl znovu vyzván, aby odvolal, obrátil se k lidu a odpověděl: ‚S jakou tváří bych hleděl na nebesa? Jak bych mohl pohledět do tváře těm mnoha lidem, kterým jsem kázal čisté evangelium? Ne, cením si jejich spásy více než tohoto ubohého těla, určeného nyní k smrti.‘*“

Kus po kuse z něho svlékali kněžský oděv, přičemž každý biskup pronesl kletbu, když prováděl svou část obřadu.

Nakonec mu na hlavu nasadili čepici z papíru ve tvaru biskupské mitry, pomalovanou osklivými obrazy dáblů a s nápisem ‚Arcikacíř‘ na přední straně.

„S největší radostí,“ prohlásil Hus, „ponesu tuto korunu hanby pro tebe, Pane Ježíši, jenž jsi pro mne nesl korunu trnovou.“

Když byl takto vystrojen, prelátí řekli: „Nyní poručíme tvou duši ďáblu.“

„A já,“ odpověděl Jan Hus, a pozdvihl zrak k nebi, „poručím svého ducha do tvých rukou, Pane Ježíši, neboť jsi mne vykoupil.“

Když ho přivázali ke kůlu a k zapálení hranice už bylo také všechno připraveno, vyzvali ještě jednou Husa, aby se zachránil tím, že své bludy odvolá. „Jaké bludy mám odvolat?“ ohradil se Hus. „Nejsem si vědom žádného bludu. Volám Boha za svědka, že všechno, co jsem psal a kázal, sledovalo záchranu duší před hříchem a zatracením. A proto s největší radostí chci pravdu, kterou jsem psal a hlásal, zpečetít svou krví.“

Když vzplály kolem něho plameny, začal zpívat: „Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou“ a zpíval, dokud jeho hlas nebyl umlčen navždy.

I jeho nepřátelé byli překvapeni jeho odvážným vystupováním. Jeden z horlivých zastánců papežství popsal mučednictví Husa a Jeronýma, který zemřel nedlouho potom, slovy: „Oba byli pevné mysli, když se přiblížila jejich poslední hodina. Chystali se na hranici, jako by šli na svatební hostinu. Nevydali ze sebe jediný výkřik bolesti. Když plameny vzplály, začali zpívat žalmy a hluk ohně mohl stěží

přehlušit jejich zpěv.““ (E. G. Whiteová, Velké drama věků, str. 77, 78)

Husova smrt nebyla zbytečná

Mistr Jan Hus zemřel. Církevní představitelé si radostně mnuli ruce. Věřili, že s tím protivným Čechem spálili i problém kacířů, kteří by jim chtěli mluvit do jejich soukromí. Jak si někdo může dovolit tvrdit, že kněz, který si vydržuje prostitutky a žije zhýralým způsobem života, nemá právo udělovat svátosti? Do toho, jak žije papež a jeho kardinálové, přece nikomu nic není.

Byla to ale předčasná radost. Líbí se mi komentář již zmiňované spisovatelky Whiteové: „Když oheň zcela strávil Husovo tělo, byl popel i se zemí, na které ležel, sebrán a vhozen do Rýna a řeka jej odnesla do moře.“

Husovi pronásledovatelé doufali, že se jim konečně podařilo vymýtit pravdu, kterou hlásal. Jen stěží mohli tušit, že popel odplavený do moře bude jako semeno roznesen do všech koutů světa a v zemích dosud neznámých přinese „bohatou žerň“ – lidi, kteří budou svědčit o pravdě.

Hlas, který zazněl na kostnickém sněmu, se bude v mnoha ozvěnách vracet celá další staletí. Husova životní pout skončila, ale pravda, pro kterou zemřel, nemůže nikdy zahynout.

Jeho příklad víry a vytrvalosti povzbudil jiné, aby pevně stáli za pravdou a bránili ji navzdory hrozbě mučení a smrti.

Jeho poprava ukázala celému světu pro-radnost a krutost Říma.

Nepřátelé pravdy, ač si to neuvědomovali, tak ve skutečnosti prospěli tomu, co se snažili zničit.“ (E. G. Whiteová, Velké drama věků, str. 78)

Než půjdeme dál, dovoďte ještě jednu zajímavou poznámku. V roce 2005 probíhala v naší vlasti anketa Největší Čech. Hádejte, kdo se umístil na sedmém místě? Pokud si myslíte, že to byl mistr Jan, máte pravdu.

PŘIJDE KONEČNĚ SVOBODA?

Myšlenky, které kázal mistr Jan Hus, se po jeho smrti začaly šířit Evropou. O sto let později začíná uvnitř katolické církve nové pnutí, které nakonec vyústí v reformaci. Další vzdělanci poukazují na morální bahno mezi církevními pohlaváry i na to, že je propastný rozdíl mezi tím, co církev učí, a co žije, a že věrouka už nemá téměř nic společného s učením Ježíše Krista.

Katolická církev ztrácí rozlehlá území. K protestům Čechů se přidávají Němci, Švýcaři, Švédové, v Anglii už mají svou nezávislou církev a odpor vůči církvi řízené z Vatikánu sílí i v dalších zemích.

Co na to Vatikán? Místo aby přijal kritiku a provedl nápravu, přechází do protiútoků a snaží se znovu ovládnout ztracené území. To jsme ale u příběhu jiného muže, který se už nenarodil jako katolík.

Jan Amos Komenský – nejznámější exulant

Díky tomu, co začal mistr Jan Hus, si mohli Češi po krátkou dobu svobodně volit, zda chtějí patřit ke katolické círk-

vi, kterou chtěl v Kostnici upálený reformátor vrátit zpět k původnímu Ježíšovu učení, nebo se mohli stát součástí Jednoty bratrské, jejíž vznik byl ovlivněn odkazem mistra Jana Husa.

Jan Amos Komenský se narodil 28. března 1592. Nevíme, zda jeho rodinou obcí byl Uherský Brod, Nivnice nebo Komňa. Víme ale, že jako dítě protestantských rodičů navštěvoval strážnickou bratrskou školu. Byla to doba, kdy na území Moravy bojovala vojska Štěpána Bočkaje s vládní habsburskou armádou. Mladý Jan tehdy přišel o rodiče i o školu.

Díky svému nadání nakonec vystudoval teologii v Heidelbergu a brzy po návratu na Moravu byl v roce 1616 ordinován na kněze. Krátce pak působil ve Fulneku, kde vedl sbor Jednoty bratrské a učil na místní škole. Po bitvě na Bílé hoře byl Fulnek vydrancován císařským katolickým vojskem, které zničilo nejen bratrskou modlitebnu, ale i budovu školy. Komenský se pak krátce ukrýval v ne-dalekých Oderských horách.

V té době začíná další období nesvobody, jejímž původcem je katolická církev. Císař Ferdinand II. Habsburský vydává 31. července 1627 patent, kterým nařizuje nekatolické šlechtě, aby buď přijala katolickou víru, nebo tu zanechala svůj majetek a opustila zemi. V praxi to znamenalo zabavení majetku ve prospěch katolické církve.

Jan Amos Komenský odešel v lednu 1628 do polského Lešna, kde prožil následujících 19 let. V této době odešly

z území Čech a Moravy tisíce bratrských rodin. Zanechali tu své domy, pole, lesy i vinice, protože svoboda vyznání byla pro ně víc než opouštěný majetek. Z území, na němž tehdy žily necelé dva miliony lidí, odešlo dvě stě tisíc dospělých obyvatel.

Evropa se pak na několik století dostává do fáze, kdy o všem, co se na jejím území děje, rozhodují panovníci řízení prostřednictvím církve z Vatikánu.

Tak vypadá svoboda „po katolicku“.

SVOBODA „PO KOMUNISTICKU“

Posuňme se nyní do minulého století, mnoho z nás tu dobu zažilo. Sám osobně jsem si mohl vyzkoušet, jak chutná výslech na Krajské správě Sboru národní bezpečnosti, která měla v Brně sídlo na Leninově ulici.

Po únoru 1948 převzala v naší zemi vládu Komunistická strana Československa, která byla loutkou v rukou Sovětského svazu. Přestože komunisté zpočátku slibovali svobodu vyznání, skutečnost byla jiná.

Jeden z mnoha exulantů

Svobodu „po komunisticku“ si ještě většina z nás pamatuje. Proto postačí jen jeden krátký příběh. Pavel byl šikovný kluk. Už v první třídě udivoval nejen tím, co znal, ale zvláště tím, jak dokázal uvažovat. Měl ale smůlu. Jeho táta byl farář,

který se nikdy nesmířil s tím, že komunisté jeho rodině zabavili továrnu, vybudovanou dědou vlastně z ničeho.

Pavel rostl, měl vždy samé jedničky, jen z občanské nauky míval na druhém stupni horší známku, protože odmítal papouškovat to, co jim soudruh učitel vtloukal do hlavy. Jednou měl dokonce i trojku z chování, prý za drzé jednání s učitelem. Vždy, když se ho někdo zeptal, čím bude, až vyroste, odpověděl: „Budu chirurgem!“ Všichni se mu smáli. Dokonce i rodiče se mu snažili vysvětlit, ať na tento bláznivý sen rychle zapomenou, protože jinak se bude celý život trápit.

Po základní škole skončil na učilišti, a to mu ještě ředitel často opakoval, že by mu měl být vděčný, protože jinde by ho nevezali. Zdálo se, že lékařem nikdy nebude. Čekala ho dráha instalatéra.

Měl vše, co potřebuje člověk, který se chce stát lékařem. Byl bystrý, inteligentní, šikovný... Jenomže neměl ten správný, tedy dělnický původ.

V osmnácti dostal výuční list a také povolávací rozkaz. V té době měl už ale plán, jak by mohl utéct na západ. Jedině tam se mu totiž mohl splnit jeho sen. Útěk se mu povedl. Seznámil se s Turkem, řidičem kamionu, který k nám vozil zboží ze západu. V den, kdy měl narukovat, ho řidič schoval mezi náklad převážený do Itálie. Pavel prožil deset hodin strachu, ale vyplatily se. V Rakousku žil

několik týdnů v utečeneckém táboře, pak odjel do Kanady, kde dostal statut politického uprchlíka.

Jako vyučený instalatér, který měl „zlaté české ruce“, neměl nouzi o práci. Při ní si dokončil střední vzdělání a po třech letech mohl zahájit studium medicíny. Vše nakonec zvládl, přestože si na studia musel i nadále vydělávat.

Splnil si svůj sen, o kterém by si doma, v tehdejší Československé socialistické republice, mohl nechat jenom zdát.

Tak vypadá svoboda „po komunisticku“.

SVOBODA „PO MUSLIMSKU“

V úvodu jsem napsal, že žijeme v době, kdy se můžeme svobodně rozhodnout, zda se zařadíme mezi věřící, nebo ateisty. Věřící si mohou zvolit, zda budou křesťany, hinduisty, buddhisty, jogíny anebo se přidají ke skupině muslimů, jejichž počet v Evropě v posledních letech raketově roste.

I my křesťané si můžeme svobodně vybrat, zda budeme součástí katolické církve, nebo se raději poohlédneme po některé z menších církví, které vznikly díky reformaci, v níž naše země hrála velice významnou roli.

Bereme to jako samozřejmost. Žijeme přece v Evropě, kde pro všechny platí Listina základních práv a svobod. Tak proč se bát?

Křesťany je třeba zabít

V poslední době se hodně hovoří o tom, jak náš svět pomalu, kousek po kousku, ovládají lidé, kteří mají jeden cíl – zavést islámskou víru i právo šaría povinně pro všechny obyvatele naší planety. Není to vlastně nic nového. Podobný cíl, naprosťo oklestit svobodu člověka, měl středověký katolicismus i novodobý komunismus.

Odborníci dnes dělí islám na náboženský a politický. Právě ten politický má na svědomí současný islámský terorismus i vznik Islámského státu. Islamisté, jak jsou zastánci politického islámu nazýváni, jsou v současné době největší viditelnou hrozbou pro naši svobodu.

Tento radikální islám je v podání islamistů nebezpečný i pro samotné muslimy. Přesvědčila se o tom mladá žena v jedné z umírněných islámských zemí, která si dovolila vyjít ven bez zahalené tváře. Ještě nedávno to v jejich městě bylo možné, protože místní muslimové nepovažovali odhalenou tvář za hřích. Poté, co město ovládli islamisté, se situace změnila. Ženu uviděl příslušník nových islámských milicí. Přinutil ji pokleknout a kolemjdoucím oznámil, že tato žena spáchala smrtelný hřích. Po tomto rychlém soudu ji zastřelil ranou do týla...

Podobná videa můžeme v poslední době vidět na internetu. Nejčastěji jsou to popravy lidí, kteří na území, kde vládne islám, odmítli vyměnit víru v Krista za víru v Alláha. Takových případů jsou každý rok tisíce.

Možná si říkáme, že se to vše děje daleko a nám v Evropě něco takového nehrozí. Je to omyl. I v Evropě už jsou místa, kde stát jen trpně přihlíží praktiko-

vání práva šaría třeba na sídlištích, kde tvoří muslimové většinu obyvatel.

Letos v březnu si v německém Neu-Ulmu učitelky základní školy stěžovaly na muslimské žáky hovořící v hodinách etiky o tom, že křesťany je třeba zabít. Ochránci práv menšin okamžitě přispěchali s vysvětlením, že žáci jsou obětí špatného sociálního systému. Snažili se ututlat fakt, že tyto děti někdo plánovitě vede k nenávisti vůči každému, kdo věří jinak než jejich rodiče.

Pokud nechceme přehlížet fakta, pak si díky zprávám ze zahraničí můžeme udělat poměrně jasný obrázek, jak vypadá svoboda „po muslimsku“. Pokud nejsme lhostejní, pak bychom měli vnímat nebezpečí islamizace Evropy. Tu je třeba chránit před vlivem zastánců politického islámu, kteří by i u nás rádi zavedli pro zde žijící muslimy právo šaría. Můžeme se totiž obávat, jestli by později nechtěli rozšířit závaznost islámského práva i pro všechny ostatní.

JAK DLOUHO JEŠTĚ BUDEME SVOBODNÍ?

Stále více lidí dnes varuje před faktem, že takové svobodě, jakou máme v naší zemi, se už dlouho těšit nebudeme. Je toto varování odrazem reality? Není to jen snaha některých lidí zviditelnit se?

Jedna lidová moudrost s nadsázkou říká: „Všichni chtějí jen tvé dobro. Tak si

dej pozor, ať ti ho neukradnou!“ Myslím, že toto varování zůstane pravdivé, i když místo slova dobro použijeme termín svoboda: „Všichni chtějí jen tvou svobodu. Tak si dej pozor, ať ti ji neukradnou!“ Svoboda je totiž stav, který je příliš vratký na to, abychom se mohli domnívat,

že se nemůže změnit během krátké doby v nesvobodu.

Možná právě proto jsem věnoval tolik prostoru příkladům z historie. Tě vzdálené, ale i té, kterou si ještě pamatujeme.

Co to vlastně je svoboda?

O svobodě se v poslední době hodně mluví. Otázkou je, co si kdo pod tímto termínem představuje.

Mnozí lidé zaměňují svobodu za anarchii – stav, kdy si dělám, co chci, a neberu přitom ohled na druhé lidi. Jediný zákon, který přitom platí, je právo silnějšího. V historii bychom našli spoustu příkladů, jak to pak ve společnosti vypadalo. Pokud si chceme sami udělat obrázek, stačí si něco přečíst třeba o Francouzské revoluci nebo o tom, jak to vypadalo v Rusku po Velké říjnové socialistické revoluci. Tisíce lidí zemřelo jen proto, že byli slabší než ten, komu se znelíbili.

Co to je svoboda? Na teologickém semináři jsme se učili, že svoboda je volba alespoň mezi dvěma možnostmi s tím, že dopředu víme, jaké důsledky nám každé rozhodnutí přinese. Myslím, že je to dobrá definice.

Problém je v tom, že podle této definice jsme svobodní vždy. Svobodný byl mistr Jan Hus, který odmítl odvolat své učení a tím si vlastně vybral smrt na hranici. Totéž můžeme říci o Janu Amosu Komenském, který odmítl přijmout katolickou víru a raději odešel ze své vlasti.

Svobodný byl i Pavel, který chtěl usku- tečnit svůj sen, a proto odešel na Západ.

Každodenní rozhodování

Svoboda není snadná. Právě proto, že jsme svobodní, se musíme každý den mnohokrát rozhodovat.

Tak například:

- pojedu do práce pohodlně autem, nebo raději půjdu pěšky, což je pro mne nepochybně zdravější?
- dám si po práci v hospodě dvě piva, nebo se raději vrátím domů a ty dvě hodiny, které bych u piva strávil, prožiji smysluplněji?
- zůstanu věrný své ženě, nebo budu hledat porozumění a sex třeba u sousedky?

Všechny tyto každodenní volby rozhodují o mé budoucnosti. O tom, jak dlouho budu zdrav, zda budu mít spokojené manželství, jestli mne nevyhodí z práce jen proto, že jsem často „pod vlivem“...

Nejdůležitějším životním rozhodnutím je však můj vztah k Bohu. Co s ním udělám? Budu rozvíjet svou víru i za cenu překonávání překážek, nebo raději půjdu snadnější cestou přizpůsobení se?

Bible, jež je základem úvah vycházejících v této edici, říká, že náš pozemský život má smysl jen tehdy, pokud ho využijeme k přípravě na věčnou existenci v Božím království. Tuto možnost nabízí

Stvořitel každému, kdo touží po životě ve společnosti, kde už nebude hřích, zlo a násilí.

Jak se rozhodnu? Zvolím život s Bohem, nebo se pokusím být na svém Tvůrci nezávislý? Problém je v tom, že ten, kdo chce být nezávislý na Bohu, upadá zákonitě do jiných závislostí, které všechny končí hrobem.

Bible varuje před zvláštní mocností

Rozhodnutí pro život s Bohem má ještě jednu výhodu. Otevírá mi pohled do budoucnosti – té blízké i té vzdálenější. Mohu dokonce pochopit, odkud hrozí největší nebezpečí pro mé další svobodné rozhodování, zda a komu mohu věřit.

V Bibli je několik míst varujících nás před zvláštní mocností mající v závěru světových dějin znovu takovou moc, jakou měla v temném středověku. Podívejme se alespoň na jeden z textů, který přináší dost překvapující odhalení.

Apoštol Jan, jeden z Ježíšových učedníků, prožil kvůli své víře několik let ve vyhnanství. Bůh ho ale neopustil ani na malém ostrůvku Patmos. Zvláštním způsobem, nazývaném v Bibli „viděním“, mu odkrýval budoucí události. Jedno z těchto vidění popsal Jan slovy: „*Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách; na těch rozích deset královských korun a na hlavách jména urážející Boha.*“

Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu i trůn i velikou moc.

Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně raněná, ale ta rána se zahojila. A celá země v obdivu šla za tou šelmou; klekali před drakem, protože dal té šelmě svou moc, a klekali také před šelmou a volali: „Kdo se může rovnat té dravé šelmě, kdo se odváží s ní bojovat?“ (Zjevení 13,1–4).

Něco podobného viděl i prorok Daniel, který žil o pár století dříve. Také popisuje šelmu, která má zvláštní roh – chápeme ho jako symbol politické moci: „*Potom jsem v nočním vidění viděl, hle, čtvrté zvíře, strašné, příšerné a mimořádně mocné. Mělo veliké železné zuby, žralo a drtilo a zbytek rozšlapávalo svýma nohama. Bylo odlišné ode všech předešlých zvířat a mělo deset rohů.*“

Prohlížel jsem rohy, a hle, vyrostl mezi nimi další malý roh a tři z dřívějších rohů byly před ním vyvráceny.

Hle, na tom rohu byly oči jako oči lidské a ústa, která mluvila troufale“ (Daniel 7,7.8).

Otázkou je, kdo představuje tuto mocnost, která má v Bibli tolik nepřekných jmen. Kdo je tou šelmou, malým rohem nebo antikristem? Jan Amos Komenský v tom měl jasno. Ve své knize „Retuňk proti Antikristu a svodům“ píše ve 21. kapitole: „*Ukážít pak to, že papež*

římský, ten, kterýž hlavou církve a náměstkem Kristovým se býti praví, ten, kterýž nejsvětějším se jmenuje, ten, kterýž všeho křesťanstva správcem býti chce, ten, pravím, že jest veliký ten Antikrist a škodlivý všeho světa svůdce, toho mocně a patrně dokáží.

Což, osvědčuji se Bohem, zpytatelem srdcí, že nečiním z žádosti potupy a na vzdoru straně té, kteráž papeže se přidrží: ale z potřeby, pro retuňk duší lidských. Ó byt' chtěl papež tím býti, čímž se býti praví (t. biskupem věrným a pastýřem církve), abychom mohli všickní k němu uctivost chovati! Ó byt' na někom jiném nežli na něm se bylo splnilo, což o Antikristu předpovídáno!“ Termín „retuňk“ nám možná nic neříká. V moderní češtině by název knihy zněl: „Ochrana před Antikristem a jeho svody“.

Šelma se probouzí

V Janově popisu vidění budoucnosti jsme četli o jedné z hlav šelmy, která vypadala jako „smrtně zraněná“. Papežství, po-

dle našeho chápání symbolizované touto šelmou, mělo absolutní moc 1260 let. Tato nadvláda skončila v roce 1798, když generál Bertier, jeden z velitelů Napoleonovy armády, na přímý rozkaz svého císaře zajal papeže Jana VII. Absolutní politická moc Vatikánu se začala hroutit a o dvě století později to vypadalo, že se z této rány papežství už nevzpamatuje. Jenže se stalo něco, s čím asi nikdo nepočítal, a moc Vatikánu znovu roste.

Jak už jsem zmínil, odborníci dělí islám na náboženský a politický. Stejným pohledem je možné podívat se i na katolicismus. Vedle náboženského poslání je v průběhu staletí možné pozorovat i jeho politické ambice. Vliv katolické církve v posledních letech stále roste a Vatikán díky tomu získává ve společnosti stále pevnější pozice. Současný svět pod tlakem různých válek, přírodních katastrof a hospodářských krizí postrádá tmelící sílu. To vše nahrává politickému katolicismu v jeho snaze ovlivňovat dějiny tohoto světa.

PŮVODCE VŠEHO ZLA

Při přemýšlení o svobodě a o těch, kteří se nás o ni snaží připravit, bychom neměli zapomínat na bytost stojící v pozadí. Kdo dává moc šelmě, která je symbolem politického katolicismu? Jan píše: „*Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její*

tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu i trůn i velikou moc“ (Zjevení 13,12).

V pozadí toho všeho je „drak“. Aby bylo jasné, koho tím Jan myslí, raději tuto bytost důkladně popíše: „*A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem.*

Drak i jeho andělé bojovali, ale ne zvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé“ (Zjevení 12,7–9).

Jan píše: „*ten dávný had*“. Odkazuje nás tím hned na začátek Bible, kde je popsán příběh o tom, jak ďábel „převlečený za hada“, svádí naše prarodiče do boje vůči Stvořiteli. Skutečnost, že jsme všichni hříšní, dokazuje, že se mu to tehdy povedlo.

Bible ale jasně říká, jak tento svůdce dopadne: „*Jejich svůdce ďábel byl uvržen do jezera, kde hoří síra a kde je již dravá šelma i falešný prorok*“ (Zjevení 20,10). Blíží se den, kdy ďábel skončí v ohnivém jezeře, které pozře nejen jeho, ale i všechny, kteří se rozhodli bojovat na jeho straně.

Bůh nenávidí hřích, ale hříšníka miluje

Poznání, že za vším zlem ve vesmíru stojí ďábel, je velice důležité. Díky němu si můžeme uvědomit, že nemusíme nenávidět lidi, kteří dnes slouží „ismům“ snažícím se nás připravit o naši svobodu. Tito lidé nejsou našimi nepřáteli. Tím skutečným nepřitelem je ďábel.

Ježíš říká: „*Milujte své nepřátele. Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí*“ (Lukáš 6,27). Dlouho jsem nechápal, jak to myslí. Pochopil jsem to až ve chvíli, kdy jsem

si uvědomil, že jsme všichni na jedné lodi. Každý z nás občas podléhá ďáblovým svodům a pak škodí sobě i druhým. Přitom každý z nás má možnost se z tohoto ďáblava svodu vymanit.

Jakub dává důležitou radu: „*Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám*“ (Jakub 4,7). To, jak se chovám k lidem, kteří se vůči mně chovají nepřátelsky, rozhoduje o tom, komu pomáhám. Zda Bohu, nebo ďáblu.

Jedna stará křesťanská moudrost říká, že Bůh nenávidí hřích, ale hříšníka miluje. Bůh od nás, kteří jsme se rozhodli pro život s ním, očekává, že budeme jeho lásku projevovat i vůči těm, kteří se k nám právě teď nechovají zrovna přátelsky. Oni nejsou původci zla. Jen je právě teď ďábel používá jako svou loutku a oni mu to budou dovolovat tak dlouho, dokud se nasetkají s praktickým projevem Boží lásky.

Druhé lidi bych neměl hodnotit podle toho, zda jsou katolíci, protestanti, komunisté, nacisté, muslimové či buddhisté. To, že je někdo součástí moci, kterou Bible popisuje jako šelmu, ještě neznamená, že je to špatný člověk. Každého bych měl hodnotit spíše podle „ovoce“ jeho skutků. Podle toho, jakým vlivem působí na druhé lidi. Jaké důsledky má jeho chování. Nakonec, tak to radí i Ježíš, když varuje před falešnými proroky: „*A tak je poznáte po jejich ovoci*“ (Matouš 7,20).

NEBESKÁ SVOBODA

Blíží se chvíle, kdy bude ďábel, původce zla, zničen. Skončí dějiny zla. Už zde nebudou „šelmy“, které by nás okrádaly o naši svobodu. Pokud se rozhodneme pro život s Bohem, pak nás čeká skutečně svobodný život, život věčný. Podívejme se, jak bude vypadat prostředí připravené pro lidi, kteří si vybrali „nebeskou svobodu“: *„To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek. Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu.*

Jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den, a noci tam už nebude. V něm se shromáždí sláva i čest národů.

A nevstoupí tam nic nesvatého ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života.

A ukázal mi řeku živé vody, čiré jako křišťál, která vyvěrala u trůnu Božího a Beránkova.

Uprostřed města na náměstí, z obou stran řeky, bylo stromoví života nesoucí ovoce dvanáctkrát do roka; každý měsíc dozrává na něm ovoce a jeho listí má léčivou moc pro všechny národy.

A nebude tam nic prokletého.

Bude tam trůn Boží a Beránkův; jeho služebníci mu budou sloužit, budou hledět na jeho tvář a na čele ponosou jeho jméno. Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce,

neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků“ (Zjevení 21,23–22,5).

Tento rok si připomínáme smutné výročí. Od chvíle, kdy mistr Jan Hus svůj boj za svobodu vyznání zaplatil vlastním životem, uplynulo 600 let. Krátce před svou smrtí napsal: *„Lépe jest dobře zemřít, nežli zle živu býti. Pro trest smrti nemá se hřešiti... Kdo smrti se bojí, ztrácí radosti života. Nade vším vítězí pravda. Vítězí, kdo jest usmrcován.“ (Dopis z 10. 6. 1415)*

Zatím žijeme v zemi, kde si můžeme svobodně vybrat svou víru. Můžeme věřit v Boha, anebo tomu, že není. Můžeme věřit, že Bůh stvořil náš svět i život na něm, anebo se naše víra může upínat k evoluci.

Pokud Bible nelže, tato neskutečná svoboda skončí. Znovu budeme mít na výběr pouze ze dvou možností. „Poklek-nout“ před drakem a jednou s ním skončit v ohnivém jezeře, nebo zůstat věrní Bohu a žít s ním věčně ve skutečně svobodné společnosti.

Mistr Jan Hus zvolil časnou smrt ve víře, že mu Bůh vše, co tu ztratil, bohatě vynahradí v nebeském království. Díky jeho smrti začal proces, který nám dnes dává možnost žít v tak neskutečné svobodě, jakou lidé ještě nikdy neměli.

Bůh mi dává svobodu. Záleží jen na mně, jak se rozhodnu.

Příliš drahá svoboda

Vlastimil Fürst

Znamení doby 14

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Milada Macháňová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: Shutterstock.com

Vytiskla tiskárna ARTRON, s.r.o., Boskovice

Praha 2015

Chcete-li se o daném tématu dovědět víc,
kontaktujte Středisko korespondenčních kurzů, www.skk.cz.

Žijeme ve svobodné zemi a každý z nás má před sebou možnosti, ze kterých si může vybrat. Svoboda nám přináší každodenní nutnost rozhodování a každá volba ovlivní naši budoucnost. Nejdůležitějším životním rozhodnutím je však vztah k Bohu. Zvolím život s Bohem, nebo se pokusím být na svém Tvůrci nezávislý? Budme vděční těm, kteří svým životním postojem umožnili, že i toto rozhodnutí můžeme dnes udělat svobodně.

